

52. Rectificatie bij de aantekening van W.P.M. Thijssen bij Rechtbank 's-Hertogenbosch 13 november 1998, PJ 1999/1

1. Na het verschijnen van mijn aantekening bij Rb. 's-Hertogenbosch 13 november 1998, *PJ* 1999/1 werd ik door de redactie gewezen op het feit dat het vonnis van de kantonrechter in eerste aanleg (Kantonrechter Eindhoven 3 april 1997, *NJ Kort* 1997, 46) al in *PJ* was gepubliceerd onder nr. 1997/70 met aantekening van mr. H.P. Breuker. Dit vonnis was door mij over het hoofd gezien.

2. In mijn noot in *PJ* 1999/1 heb ik de vraag opgeworpen waarom eiseres haar vordering niet (mede) op nakoming had gebaseerd (zie met name *PJ* 1999, blz. 8). Het vonnis van de kantonrechter lezend, kom ik tot de conclusie dat de vordering in eerste aanleg op een 'toerekenbare tekortkoming' van de vroegere werkgever van de overleden echtgenoot van eiseres was gebaseerd. De kantonrechter wees de vordering, voor zover deze op 'nakoming' was gebaseerd, af, omdat de vordering zou zijn verjaard. De motivering van de kantonrechter was dat de vordering opeisbaar was geworden op de datum waarop de arbeidsovereenkomst werd aangegaan (14 februari 1967). Omdat de vordering tot nakoming van een hoofdvordering op grond van art. 3:307 BW na verloop van vijf jaar na het opeisbaar worden van de vordering verjaart, was naar het oordeel van de kantonrechter ook de vordering tot nakoming van de nevenverplichting pensioenaanspraken toe te kennen verjaard op grond van art. 3:312 BW. De zaak werd uiteindelijk naar de rechtbank verwezen, omdat de rechtbank de vordering diende te beoordelen voorzover deze op onrechtmatige daad was gebaseerd.

3. Ondanks het voorafgaande denk ik dat mijn beschouwing over 'nakoming' in mijn noot bij *PJ* 1999/1 niet geheel zonder waarde is. Aan deze beschouwing ligt de gedachte ten grondslag dat aan de vordering tot nakoming van een pensioentoezegging in de praktijk op twee manieren gestalte kan worden gegeven. De *eerste* is dat van de werkgever nakoming van de pensioentoezegging wordt gevorderd, in die zin dat wanneer pensioenaanspraken worden toegekend, de premie ter dekking van deze pensioenaanspraken daadwerkelijk wordt afgedragen (vergelijk art. 2, eerste lid, PSW) en dat een bewijs van de verzekering wordt afgegeven (vergelijk art. 17 en art. 17a PSW voor bij pensioenfondsen ondergebrachte pensioenregelingen en art. 255 WvK voor rechtstreeks bij een verzekeraar ondergebrachte pensioenregelingen).

De *tweede* mogelijkheid is nakoming te vorderen van de verplichting de toegezegde pensioentermijnen te betalen vanaf het moment waarop deze opeisbaar worden. Eiseres baseerde haar vordering op nakoming *van de arbeidsovereenkomst* door de toekenning van weduwepensioen en het verrekenen daarvan, te vorderen. Mogelijk had eiseres de nakomingsvordering ook kunnen baseren op de verplichting de pensioentermijnen daadwerkelijk uit te keren. Indien de verplichting de opeisbare pensioentermijnen te betalen als een nevenvordering van de hiervoor als eerste beschreven vordering moet worden beschouwd, is deze vordering mogelijk ook verjaard op grond van het bepaalde in art. 3:312 BW. Ik betwijfel echter of de vordering tot betaling van pensioentermijnen als nevenverplichting van de vordering tot het uitvoeren van de pensioentoezegging kan worden beschouwd. Het is eerder andersom omdat het er uiteindelijk om gaat dat de pensioentermijnen daadwerkelijk worden betaald. Jurisprudentie is mij niet bekend.

W.P.M. Thijssen